

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 217. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731117988880/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Minna

allerede Interieuret havde tiltalt mig fortrolig, saaledes kendte jeg ogsaa denne Udsigt fra de Par Steder, hvor jeg havde boet, og fra mine Kammeraters Boliger; den var stereotyp for et smaaborgerligt Dresdener-Hjem.

Haven stødte paa alle tre Sider op til andre Haver, og disse igen til Nabohaver, saa at de dannede én stor Have-Firkant, begrænset af de temmelig lave to-etages Huse. Ved dette Anlæg skaffer Dresdneren sig Luft og Lys selv i de gamle, snevre Stadsdele. Den lave Eftermiddagssol straaledede over disse mangeartede Trækroner, medens Gange og Smaaplainer laa i ensformig Skygge. I en Nabohave „turnede“ nogle unge Fyre, i en anden legede en Mængde Smaapiger, et Sted viftede noget ophængt Linned ganske sagte. Den lille Have nedenunder var tom; i et Bed foran Vinløv-Lysthuset blomstrede et Par Roser; en Akacie og et smukt Kirschbærtræ strakte deres Grene næsten over hele Rummet, og man savnede heller ikke Hylden, „der Hollunder“, uden hvilken man siden Kleist ikke kan tænke sig tysk Erotik, og med hvilken man ikke kan undlade at tænke sig den. Ganske vist var den ikke blomstrende, men det var jo nu — sidst i August — egentlig ikke dens Skyld.

Paa første Sal forkyndte et gulnet Visitkort i

en lille Ramme, at Gymnasiallærer Jagemann boede der. Jeg ringede paa den ene Gang efter den anden, men Ingen rørte sig. Da jeg ikke kunde beslutte mig til at forlade dette Sted, der var det eneste i den smukke Stad, hvor jeg fandt Noget af Minna, gik jeg ned i Haven og satte mig i Lysthuset. —

Der var næsten saa stille, som om man havde været ude paa Landet. Kun en sjælden Gang lod Byen sig høre med en tung Rumlen af en Fragt-vogn. Fra en af de nærmeste Haver lød Smaa-pige-Stemmer uafbrudt: —

M'r woll'n ä mal spazieren gehn
von einer Stadt zur andern:

Ri-ra-rutsch —

m'r fahren mit der Kutsch. —

Denne Børneleg satte mig en halv Snæs Aar tilbage i Tiden.

En af disse Stemmer var Minnas, og det var hendes lyserøde Kjole, som jeg gennem Buskene saa dreje rundt som en Top, hver Gang de raabte „Rutsch“. Hun var ovre hos en Veninde, — her turde hun jo ikke lege med andre Børn for Faderens Skyld. Men én Gang havde han nær grebet hende i denne Forbrydelse, og jeg gav mig til at overveje, hvilken af de to tilstødende Haver det vel